

תיק	ערכאה	עובדות	הלכה
ת"א 19430-14 03-14 נידיילי תקשורת בע"מ נ' שאול ואח'	שלום + דחיית הערעור במחוזי	אלמוני פרסם בפייסבוק פרסומים שונים, הנתבעים לחצו לייק על פרסום אחד ושיתפו פרסום אחר. כתוצאה מכך הפרסומים הועברו בתפוצה נוספת חבריהם של הנתבעים בפייסבוק. התובעת, שנגדה נכתבו הפרסומים תובעת בגין לשון הרע.	יש להבחין בין פעולת החיבוב לשיתוף. האחרונה היא פעולה אקטיבית שבהכרח תגרום לחשיפת יתר של הפוסט המדובר והיא נועדה לשם כך. יש לראות בפעולה זו כפרסום לכל דבר ועניין. שונים הדברים ביחס לפעולת החיבוב, כאשר בפעולה זו כל רצון הפועל הוא להודיע למפרסם הפוסט, ולא להאליה שכבר נחשפו לו, מה דעתו אודות הפוסט. אין לראות בפעולה זו כפרסום נוסף או משני. הצדדים הגיעו להסכמה דיונית ולפיה המשיבים יפצו את המערערת ב-5,000 ש"ח כפיצוי בגין שיתוף אחד מהפרסומים.
ת"א 4963-16 09-16 הרב אמנון יצחק נ' עמרי פרידמן	השלום + דחיית הערעור במחוזי	הנתבע, מנהל העמוד, שיתף סרטו של התובע ולאחר מכך הגיב על אותו הסרטון. על התגובות הוא נתבע בגין לשון הרע.	עניין התגובות המיידיות המאפיינות את הרשתות החברתיות לא מצדיקות פגיעה לא מוצדקת בשמו של אדם ולכן יש להחמיר ולפרש את הביטוי בצורה רחבה ולא מצומצמת.
ת"א 56400-14 09-14 סקרישבסקי נ' יעקובוביץ' בנחמו ואח'	השלום	סכסוך בין מנהלת ב"ס לבין הורי תלמידים שהגיע לכדי מכתבים למשרד החינוך ואף פרסומים בפייסבוק אשר נחשבים ללשון הרע.	עצם ביצוע שיתוף על פרסום בפייסבוק יכול להוות פרסום לפי דיני לשון הרע אך תלוי בנסיבות המקרה. שיתוף בתוספת כיתוב מהווה לשון הרע ולא ניתנה לו הגנת תום הלב או הגנת האמת בפרסום.
ת"א 42415-14 11-14 אבו- סוחן נ' דידי ואח'	השלום	נקבע כי פרסום ששותף על ידי הנתבע (מנהל קבוצת הפייסבוק) בתוספת מלל הינו פרסום לשון הרע.	אזהרה כנגד כל משתמשי הפייסבוק ולא דווקא מנהלי קבוצה כי פרסום בהוספת מלל מהווה לשון הרע.
32986/03 בושמיץ נגד אהרונוביץ'	השלום	בפורום מסוים הועלתה ביקורת כלפי וטרנינג והוא אף הושוה לנאצי.	מנהל הפורום היה יכול לצפות את הפגיעה ובכך שלא פעל הפר את חובת הזהירות המושגית והקונקרטית שלו.
רע"א 1700/10 דוביצקי נ' שפירא	עליון	אדם מצא תמונות שלו באתר היכרויות יחד עם כותרות המרמזות על התנהגות פדופילית.	בערכאות נמוכות יותר נקבע כי המנהל התרשל מאחר ולא יצר מנגנון של סינון תוכן ולכן הפר את חובת הזהירות. בפסק הדין העליון סכום הפיצויים הוכפל בשל הפגיעה החמורה בשם הטוב ל 5000 ש"ח.
37692/03 סודרי נגד שטרליד	השלום	דחיית של תביעת לשון הרע של דובר תנועת ש"ס נגד בעל אתר.	לא ניתן לראות את בעל האתר כמי שפרסם פרסומים פוגעניים רק מתוקף היותו מפעיל האתר. השופטת רות רוני קבע כי לא ניתן לראות את בעל האתר כמי שפרסם את הפרסומים הפוגעים, רק מתוקף היותו הבעלים והמפעיל של אתר האינטרנט והשוותה מנהל האתר לאחראי הקמת כיכר שמאפשר מבחינת טכנית להקים לוחות מודעות בנושאים כאלה ואחרים אבל שלא ניתן לראות את המנהל כמי שתלה בעצמו את המודעה.
7830/00 בורכוב נגד פורן	השלום	האם ניתן להטיל אחריות על מנהל פורום בגין פרסום פוגע שנעשה ע"י צד ג'? התובע טען כי הנתבע פגע בפרטיותו בכך ש"חשף" את זהותו בקשר עם שם הכינוי בו השתמש באינטרנט. כן טען כי הנתבע, כמנהל פורום באינטרנט, הפעיל את כוחו למחוק	מנהל פורום אינו חייב למחוק פרסומים פוגעניים מפני שאין להשוות את אמינות הנאמר ברשת לבין אמינות העיתונות הכתובה.

	ולהימנע מלמחוק פרסומים בחוסר תום לב וברשלנות וכי הוא אחראי בגין לשון הרע שבפרסומים פוגעים שלא נמחקו.		
השופטים קבעו שהעלאת תכנים לאתר פייסבוק יש בה משום העברת ידיעות, סיפורי מאורעות, הערות או ביאורים או עניין אחר בעל חשיבות ציבורית שנכלל בהגדרת החוק של "כלי תקשורת". בנוסף, ההגדרה נוספת מס' 11 קיבלה משמעות חדשה: בכך שיכול להסיר הודעה, נקבע שמנהל בקבוצות אלו ייחשב ל"עורך".	תביעה שהוגשה בעילה של הפרת חוק איסור לשון הרע. המגיש הוא ראש מועצה מקומית, כנגד מי שמפרסם פוסטים בפייסבוק שיש בהם לגישת התובע אמרות בלתי ראויות ופוגעניות. האם למנהל הקבוצה - בעל השליטה - יש אחריות?		בפס"ד ת"א 2672-09-13 דהן נגד קמיל
שיתוף יחד עם הוספת מלל מעבירים את הפעולה ממצב של שיתוף למצב של יצירת תוכן (פסקה 32).	שיתוף סרטון יחד עם הוספת כיתוב.	השלום	תא"מ 55497-11-16 טולצ'ינסקי ואח' נ' מולד
מנהל הקבוצה אינו אחראי לפרסום הראשון שעלה, כי הוא לא עורך, אבל הוא אחראי לפי פקודת הנוזיקין עקב השיהוי בהסרה של הפוסט לאחר שידעו אותו - הוא לא עשה שום בירור מינימלי לברר את העובדות. הוא גם אחראי לגבי הפרסום השני בקבוצה כולה - הוא היה יכול לפנות לזו שפרסמה את הפוסט הראשון בלבד ולא לכולם.	פורסם בקבוצה פוסט שקורא לחבר בה 'גנב ורמאי'. אותו אדם ביקש ממנהל הקבוצה למחוק את הפוסט. מנהל הקבוצה חזר על הפוסט ושאל את חברי הקבוצה מה לדעתם הוא צריך לעשות כי הוא לא רוצה לשמש כצנזור	מחוזי	ת"א 7685-10-16 אבישר נ' פוטר
נקבע כי הדברים עולים כדי פגיעה בפרטיות ולשון הרע - העובדה שמנהל הקבוצה היא מודע לפרסומים ולא מחק אותם מטילה את האחריות גם עליו. (הטענה בדבר הטרדה מינית נדחתה, בגלל שהתלונה בנושא במשטרה נסגרה).	מנהל קבוצה המיועדת לאנשי טבריה פרסם מידע על התובעת - לרבות מספר הזהות שלה, התלונה שהגישה נגדו עם רמיזות כי היא נותנת שירותי מין לבכירים בעירייה.	שלום	תא (ביש"א) 29880-08-13 פלוגית נ' רון אהרון קובי
בקשת התובע נדחתה: למפרסם אנונימי קיימות זכויות יסוד חשובות כמו חופש הביטוי והזכות לפרטיות. כמו כן קיימת לאדם הזכות לשם טוב כך שהאנונימיות אינה חזות אך עם זאת קובעים שהיעדר הסדר וחקיקה, הם לא יכולים ליצור מסגרת לאישום מסוג זה בחקיקה שיפוטית. מכאן שהם לא נותנים צו לגילוי זהות המפרסם האנונימי.	התובע נתקל בפרסומי לשון הרע נגדו ברשת האינטרנט אך הפרסומים היו אנונימיים. לשם כך הוא פונה לחברת התקשורת וביהמ"ש כדי שיאפשרו את חשיפת המפרסמים האנונימיים והטלת אחריות עליהם.	עליון	רע"א מור נ' ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשרותי בזק בינלאומיים
דחיית הבקשה לערעור על פסק דין מחוזי שקבע שעל סרנה כעיתונאית לשלם פיצוי לרה"מ בגין פוסט שפרסם בפייסבוק, שכן המקרה אינו מקים שאלה משפטיות חדשה - איסור לשון הרע, על מכלול החסינויות וההגנות שבו, תוך יישומו המושכל והתאמתו לעידן המודרני - כולל ההתחשבות בטיב הפרסום ובזירת הפרסום בבחינת "המדיום הוא המסר" - יש בו כדי לאזן בין	יגאל סרנה, עיתונאי, פרסם פוסט בפייסבוק שטען כי רה"מ עצר את רכבו בגלל ריב שהיה עם אשתו באמצע הכביש הראשי לירושלים -	עליון	רע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו

<p>מוכרי הפרחים בכיכר השוק לבין אחרים, שמרכולתם גסה ודברי הבלע והכזב שלהם מבקשים למלא את החלל</p>	<p>נקבע שהפרסום היה שקרי והוא חוייב בסכום פיצוי רב.</p>		
<p>בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור - תגובת יכולה לעלות לכדי לשון הרע, והתייחס גם לעובדה שבביטוי קראו לבוא עד למקום עבודתו - דבר החורג מגדרי הביטוי בלבד.</p>	<p>במהלך צוק איתן פרסם אדם תגובת בדף פייסבוק שבה כתב "מוטי מרקוס (המשיב - י"ע) האדם הזה שמאלני קיצוני שתומך בערבים. מנהל סניף סופר פארם. אני סומך עליכם אחים ואחיות בדם הימני שלנו, שתדעו לפתוח עליו ולהגיע עד לסניף שלו, לזבל יהודי שמאחל מוות לחיילים שלנו." בית המשפט המחוזי דחה את הטענה שמדובר בזוטי דברים וחייב אותו בפיצויים בגין לשון הרע.</p>	<p>עליון</p>	<p>רע"א 3086/17 בוהדנה מרקוס</p>
<p>התביעה התקבלה בחלקה - בביטוי היה שמץ של אמת, אבל החלק לגבי הכאה של נשים בהריון לא הוכח כלל. הפוסט פורסם למשך זמן רב, ואכן השפיל את התובע בפני הבריות.</p>	<p>אישה פרסמה על אדם בתגובת בדף הפייסבוק שלו 15,000 עוקבים כי הוא מכה נשים בהריון וטענות דומות.</p>	<p>תביעות קטנות</p>	<p>תק (חד') 3777-07-17 עזרא הראל נ' צינה גניש</p>
<p>העובדה שהתגובה פורסמה על ה"קיר" של הנפגעת רלבנטית, שכן כל חבריה היו עשויים לצפות בתגובה. - פיצוי לתובעת בסך 25,000 + הוצאות 12,000</p>	<p>גרוש השאיר הודעה משפילה על ה"קיר" של גרושתו בפייסבוק. התגובה: "יא חתיכת פח אשפה יא קנאית עוד לא ראיתי אמא שמקנאה בבנות שלה כל החיים שלך את סמרטוט רצפה מלוכלך יא פצועה דומה למייקל ג'קסון יא גוש חרא יא לידי בוי לכי להתאשפז בבית חולים פסיכיאטרי יא קנאית חולנית."</p>	<p>ביהמ"ש לענייני משפחה ב"ש</p>	<p>21757-10-11 פלונת אלמוני</p>
<p>על סף 15 והגנת תו"ל: "גם אם דברי הביקורת היו מוגזמים או אפילו בלתי מדויקים, יש לבחון את תוכן הפרסום לא על פי האמת האובייקטיבית שבבסיסה. באשר לתום הלב בפרסום, כפי שצינתי לעיל, בעידן המרשתת כל צרכן יכול לפרסם את השקפתו באשר לטיב השירות בתפוצה רחבה, ומטבע הדברים, ביקורתו הינה אישית ומבוססת על התנסותו הסובייקטיבית. משכך, העובדה שהפרסום נבע מכעסו האישי של המשיב, אינה מאיינת את תום לבו, בעיקר שעה שמלשון הפרסום ברור שהוא מבוסס על חוויה אישית." -הערעור נדחה.</p>	<p>מטופל פרסם בדף הפייסבוק הפרטי שלו ביקורת על אופן הטיפול בו במרפאה לטיפול לייזר, וטען בין היתר: "לקוח פוטנציאלי שטרם שילם = מלך! לקוח שכבר שילם = למך" : " הייתי כותב "ראו הוזהרתם", אך עקב הטיפול - אסתפק ב'הוזהרתם'."</p>	<p>המחוזי ת"א</p>	<p>26770-05-16 מרפאת איי קליניק פרץ</p>

<p>"כשמדובר בחילופים הדדיים של מילות גנאי, תוך כדי ויכוח (לרבות ויכוח שמתנהל במסגרת רשת חברתית באינטרנט), ותוך הטחת מילות גנאי או כינויים שהפכו שכיחים בחברה, נראה כי אין לראות מילות גנאי כאלה כבאות בגדר "לשון הרע" לעניין חוק לשון הרע; או לחלופין - ניתן לראותן בגדר "זוטי דברים" שאינם מקימים עילת תביעה."</p> <p>אולם לא כך הדבר, כשמדובר בהטחה של הכפשות עובדתיות: כי המושמץ הוא אנס, ואפילו אנס סדרתי, כיוון שאין לנתבעת צל ספק שביצע מעשי אונס לאורך חייו.</p> <p>התובע דן אינו יכול להלין על ביקורת קשה, ואף בוטה, על עמדתו, מצד משתתפי "הקבוצה בפייסבוק", כיוון שבכך הוא "הסתכן מרצון", כשהצטרף לקבוצה זו כמשתתף-לעומתי, על מנת להציג עמדה נוגדת. אולם מקום שהפרסום הפוגע חרג מגבולות הביקורת או הבעת עמדה וגלש להכפשה אישית-עובדתית, שאמיתותה לא הוכחה - על פרסום כזה אין חלות ההגנות שבחוק לשון הרע; ובהתאמה - לא ניתן יהיה להדוף את התביעה באמצעות ההגנה הנויקית-כללית של "הסתכנות מרצון".</p> <p>אני מקבלת את טענת הנתבעת כי עשתה את הפרסום בתום לב, כחלק מהטחת הדברים כפי שהייתה נהוגה בין התובע לבין חברי הקבוצה בפייסבוק. אין בכך כדי לשלול את היות הדברים בגדר לשון הרע, אך מנקודת מבטה של הנתבעת, היא לא כתבה אותם מתוך כוונת זדון."</p> <p>הנתבעת תשלם לתובע 25,000 פיצוי + 20,000 הוצאות</p>	<p>הנתבעת פרסמה, בקבוצה בפייסבוק, פוסט בו נאמר: "אתה האפס הגדול ביותר שנתקלתי בו מימי, ואני לא צריכה לפגוש אותך כדי לדעת את זה בוודאות מלאה. אתה חסר רגישות, מודעות, סביר להניח גם חסר נשמה. מעל הכל - אתה פשוט טיפש וחסר מושג, והמשפט "בחור שמקיים יחסי מין עם בחורה לא משנה את חייה ולא רוצע את נפשה - הוא סך הכל עוסק בספורט מענג (בתקווה) לשני בני הזוג", מעיד על זה שאתה גם אנס. אין לי צל ספק שאנסת לאורך חייך. אתה אדם טיפש ונחות, ואני מקווה שאם מדובר ב"ספורט מענג" תלמד את הלקח בדרך המעשית..."</p>	<p>השלום נתניה</p>	<p>42103-12-10 מילמן פרזון נ'</p>
<p>"מצד אחד, קללות וגידופים עלולים להשפיל ולבזות אדם בעיני הבריות. מצד שני, קללות וגידופים מהווים חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית. משכך סברוני שלאור מכלול הדברים כפי שפורטו לעיל ויחסי הצדדים, כאשר ב"עידנא דריתחא", הטיח הנתבע שכנגד קלה מכוערת. התבטאות זו, ככל שיש בה כיעור, קשה לראות בה לשון הרע, הן משיקולי מדיניות משפטית, והן בנסיבות בהן נאמרה, והרקע לאמירה זו. אין מקום לקבוע שעסקינן בלשון הרע כמפורט בחוק."</p> <p>התובע שילם לנתבע 5,000 פיצוי + 4,000 הוצאות</p>	<p>שכן שכינה שכן אחר "נאצי", "גוי", וקללות נוספות, בנוכחות שכנים נוספים בבניין.</p>	<p>השלום נתניה</p>	<p>45765-10-10 יפת פינקלמן נ'</p>
<p>"הגנת הבעת הדעה חלה, כלשונה, על הבעת דעה, להבדיל מהבאת עובדות, ועל פי המקובל לא תחול על פרסום שאין בו הפרדה בין העובדות המובאות בה לבין הדעות"</p> <p>"עומדת לנתבעים החזקה החיובית שבסעיף 16 לחוק, שלא נסתרה: "פרסום לא חרג מתחום הסביר באותן הנסיבות". כעולה משלל הפרסומים השונים שצורפו לתצהיר שרף ולתצהיר רון קופמן, מהם עולה שנושא הכתבה היה נושא "חם" על סדר היום של השיח הציבורי אצל המתעניינים בספורט" התביעה נדחתה, התובע ישלם לנתבע הוצאות 35,000</p>	<p>תביעה בגין לשון הרע אודות התובעים, בעלים של מועדון כדורגל המשמש גם כחבר הנהלת ההתאחדות לכדורגל, ובנו, שחקן כדורגל, במסגרת דברים שהשמיע הנתבע, פרשן ספורט, בתוכנית ספורט בטלוויזיה.</p>	<p>המחוזי ת"א</p>	<p>27152-03-12 ספיר נ' שרף</p>

<p>-באופן עקרוני ההבחנה בין אמירה שהינה קללה "סתם" לבין אמירה שמהווה לשון הרע, תלויה בנסיבות הכלליות של המקרה, בין היתר: חריפות האמירה, קיום הקהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, ההקשר של הדברים ועוד. ר' לעניין זה שנהר לעיל, בעמ' 132: "לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."</p> <p>" אבהיר ואחדד כי לא התרשמתי כי מדובר בקללה או בגידוף שנאמרו בשעת כעס או מתח, אלא במילים מחושבות של הנתבע שמטרתן לפגוע בתובע על ידי ייחוס תכונות ומעשים רעים. "</p> <p>כדי להיכנס לתחולת הגנת ס'15, יש להוכיח תחילה כי הפרסום נעשה בתו"ל, ובשלב השני לבחון האם מתקיימים תנאי סעיף ספציפי כלשהו. בנוגע לשלב הראשון, בחינת תו"ל כשלעצמו: "על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו. פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מטרת ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב, אם כי גם פרסום בלשון מתונה עלול לחרוג מהסביר.</p> <p>מאידך גיסא, יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על חוסר תום לבו של המפרסם. ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב..."</p> <p>"במקרה שלפני אין מדובר בפרסום "זהיר" או "מתון", אלא בפרסומים בוטים מהקשים שניתן לבטא בשפה העברית...לפיכך, בעצם נקיסת הביטויים כגון "ארכי נאצי" ו-"טיפוס היטלראי מובהק" יש בכדי לשלול את הגנת תום הלב.</p> <p>- לעניין הגנת סעיף 4 לפקודת הנוזיקין, איני סבור כי בכינויי התובע, בין היתר, כ- "אנטישמי ארוך שכמוך", "ארכי נאצי" ו- "טיפוס היטלראי מובהק" יש משום זוטי דברים.</p> <p>- מעבר לכך, אני סבור כי שמו הטוב של התובע הינו תלוי קבוצה חברתית. דהיינו סביר להניח כי שמו של התובע בקרב חברה בעלת אידיאולוגיה ימנית (במובנה בחברה הישראלית) אינו טוב וזאת בשל האידיאולוגיה בה הוא אוחז, מנגד נראה כי בקרב חברה בעלת אידיאולוגיה שמאל (במובנה בחברה הישראלית) התובע דווקא זוכה לשם טוב. לפיכך, כאשר הנתבע בחר להציג את הפרסומים באתר שהינו באתר בעל אידיאולוגיה שמאל מובהקת ובדף פייסבוק של איש שמאל, וכאשר סביר להניח כי מרבית האנשים שפוקדים את האתר ואת דף הפייסבוק של האתר הינם אנשים בעלי אידיאולוגיה קרובה לאידאולוגית התובע, הרי ששמו הטוב בקרב גולשים אלו נפגע.</p> <p>-הכרעה: פיצוי 10,000 לתובע + הוצאות 2,500</p>	<p>התובע פרסם כתבה שהשוותה בין ביבי לבין היטלר, והנתבע פרסם תגובה למאמר בה כינה את התובע כותב המאמר "ארכי נאצי", "טיפוס היטלראי מובהק", ועוד.</p>	<p>השלום הרצליה (השופט גלעד הס)</p>	<p>9942-10-17 שדה נ' דוד</p>
<p>"לטענת הנתבעות אף סעיף 615 לחוק חל בעניינן. המגן על ביקורת, הבעת דעה על יצירה או פעולה שהנפגע פרסם או עשה בפומבי, כאשר בעניינו הפעולה היתה הפרסומים והתמונות של התובעת, שכנגדן יצאה הנתבעת בתגובתה. כאמור, אני סבור כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב על ידי הנתבעות, כך שהתנאי הראשון לא התקיים על מנת להחיל הגנה זו על הנתבעות."</p> <p>"הפרסומים כאמור נעשו בפייסבוק ותפוצתם היתה רחבה מאוד, ולראייה כמות סימוני "אהבתי" ("LIKE") עליהם והתגובות שגרפו. התובעת אף צירפה מסמכים על כך שחבריה הפנו את תשומת ליבה לפרסומים הללו, דבר שמעיד גם כן על</p>	<p>הנתבעת כתבה בפוסט ב"קיר" בעמוד הפייסבוק שלה: "אם מזכירים את הבושה, התברר כי סברין נומירי בדואית", ופורסמו תגובות רבות לתגובה הנ"ל, לרבות אחת שרשמה "זונה", ואחרת שרשמה "יוצאת עם</p>	<p>השלום קריות</p>	<p>53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת</p>

<p>התפוצה אליהם הגיעו... כפי שכבר ציינתי לעיל, לא נעלמה מעיני העבודה כי הנתבעת 1 הסירה את הפרסומים מהפייסבוק ואף הביעה חרטה והתנצלה במעמד הדיון בבית המשפט על פרסומים אלו. כמו כן, אני מפנה לפסקה 9 בפסק דין זה שבו הבעתי התייחסות לגבי הסכסוך בפניי. על כן, אני מתחשב בקביעתי את סכום הפיצוי, כפי שיפורט להלן" - נקבע פיצוי 7,500 + הוצאות 2,500</p>	<p>בחורים תמורת כסף ונזרקות על ידם לאחר שהם לוקחים ממנה הכל".</p>		
<p>- "ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר".</p>	<p>פרסום מכתב משמיץ בפוסט בפורום.</p>	<p>השלום ת"א</p>	<p>12732-10-15 נחתומי נ' שקולניקוב</p>
<p>- "גם פרסום בפייסבוק יכול להיחשב כהוצאת לשון הרע, אולם, במקרה הנדון, אין מדובר בפרסום כזה, לא במילים בהן נקט המשיב, ולא בקונטקסט אמירת הדברים. בפתח אותו פרסום קרא המשיב למערער, בהיותו עורך דין, לבחור את מילותיו ולא להכליל. בכך ראה בית המשפט הבעת דעה או ויכוח לגיטימיים. בפרסום המקורי, מטעם המערער, אכן, הכליל הוא את הדרוזים והבדואים כמקשה אחת, עת ציין שהם לא יצליחו "להיות יותר ציוניים מהרצל". גם המענה על כך, נשוא תביעת הדיבה, לא היה אלא התרסה "נגדית" ואין לראות במשיב כמי שבאמת סובר שהמערער אינו אדם מכובד. המשיב ניסה לתבוע את עלבונם של הדרוזים והבדואים, שאולי נעלבו מאותו פרסום והוא בחר בדרך זו להתווכח עם המערער על אותו פוסט שפורסם."</p> <p>- "אשר ליתרת הטקסט, שבה ראה המערער משום הוצאת לשון הרע, כאשר, המשיב כתב, שישנם בדואים ודרוזים מכובדים יותר מהמערער וממאה כמותו, הרי, מלכתחילה, איני רואה בכך כלל משום דבר דיבה ולעז. זכותו של אדם לסבור שישנם רבים המכובדים מרעהו, ומדובר בדעה לגיטימית. אין מדובר בנתון עובדתי שיכול להיות כוזב או שקרי. אין בנמצא "מדרג מכובדות" אובייקטיבי ובר מדידה"</p> <p>- "יתר על כן – ולעניין זה נימוקי בימ"ש השלום נכוחים, בנסיבות ענייננו, אף לו הוגדרו הדברים כלשון הרע, הפרסום דנן מוגן, בהחלט, בהגנה של הבעת דעה אודות פרסום, שהמערער עצמו ביצע (סעיף 15(6))."</p> <p>מהעליון: מוטב היה לו למבקש, עורך דין במקצועו, לו השאיר את הדיון בינו לבין חברו ברחבי המרשתת. ענייננו בתביעת סרק שלא הייתה צריכה להיות מוגשת מלכתחילה, והיה מקום לסלקה על הסף, ומשנדחתה, לא היה מקום להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי. על מנת שלא לשחת את זמנו היקר של בית משפט זה, אומר בקצרה כי הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים כנדרש לצורך "גלגול שלישי". די בנימוק זה כדי לדחות את הבקשה ..</p>	<p>אדם שפרסם כנגד עורכי דין ערביים בפייסבוק: "כמה שלא ינסו, הדרוזים והבדואים לא יצליחו להיות יותר ציוניים מהרצל! עדיף שיזכרו מי הם, מה בדיוק מעמדם, והכי חשוב, מה יהודים באמת חושבים עליהם!"... "אתה עורך דין צריך לבחור את המילים ולא להכליל! ישנם בדואים ודרוזים מכובדים יותר ממך וממאה כמוך. זה נקרא הסתה".</p>	<p>דחיית התביעה בכל שלוש הערכאות</p>	<p>24993-10-17 זינאתי נ' רחאל הוגש ערעור על לבית המשפט העליון. רע"א 2444/18 רימון זינאתי נ' מוחמד (רחאל)</p>

<p>"משקבלתי את דבריה כמהימנים, יוצא מכך שהנתבעת פעלה בתום לב והפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בשירות ציבורי ולפיכך עומדת לה גם ההגנה שבסעיף 15 (4) לחוק." -התובע ישלם לנתבעת הוצאות 10,000</p>	<p>אשה פרסמה פוסט זועם על נהג אוטובוס אשר לטענתה השפיל אותה וכלא אותה באוטובוס.</p>	<p>השלום אילת</p>	<p>4567-11-12 אסידון נ' פוקיליה</p>
<p>" באופן עקרוני ההבחנה בין אמירה שהינה קללה "סתם" לבין אמירה שמהווה לשון הרע, תלויה בנסיבות הכלליות של המקרה, בין היתר: חריפות האמירה, קיום הקהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, ההקשר של הדברים ועוד" " הביטויים שהשמיע הנתבע 1 כנגד התובע כגון: "שקרן", "איש מאפייה", "גנב וגזלן", אינם רק גידוף שנאמר בשעת כעס, אלא תיאור אופיו של התובע ומעשיו. מילים אלו לא נאמרו רק על מנת להעליב את התובע כגידוף, אלא מטרתן ליחס לתובע תכונה רעה כגון "שקרן" או מעשי עבריינות כגון "גנב" וזאת על מנת לבזותו ולהשפילו ולא רק לקללו." - "אבהיר ואחדד כי לא התרשמתי כי מדובר בקללה או בגידוף שנאמרו בשעת כעס או מתח, אלא במילים מחושבות של הנתבעים שמטרתן לפגוע בתובע על ידי ייחוס תכונות ומעשים רעים." - ראשית, מעצם סגנון הפרסומים והיקפם ניתן ללמוד על חוסר תום ליבם של הנתבעים. לעניין זה מבהיר שנהר, בספרו דיני לשון הרע, בעמ' 264: "על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו. פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מטרת ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב..." -פיצוי 20,000 + הוצאות 5,000</p>	<p>הנתבע פרסם סרטונים משמיצים על התובע ביוטיוב, במסגרתם כינה את התובע "שקרן", "איש מאפייה", "גנב וגזלן", ועוד.</p>	<p>השלום הרצליה (השופט גלעד הס)</p>	<p>24480-07-16 יצחק נ' דזי</p>
<p>- "לא למותר לציין כי הפרסום מתחיל כאמור בהיגד "חחחחחחחחח" המלמד על בדיחות דעתה של הכותבת ברגע הכתיבה, ומסתיים בפרסום למרפאה בה היא עובדת, המלמד על שיקול דעת בעת רישום הדברים. לפיכך אף איני רואה לנכון לקבל את טענת הנתבעת בדבר סערת הרוחות בה היתה נתונה בעת כתיבת התגובות." -פיצוי 14,000 + הוצאות 3,500</p>	<p>מטופלת לשעבר של מנתח פלסטי מפרסמת בתגובת בפייסבוק כי המנתח זלזל בה, עשה עבודה גרועה, הפר חיסיון לקוח, ועוד.</p>	<p>השלום חיפה + דחיית הערעור במחוזי</p>	<p>45356-01-18 נחליאלי נ' לוי</p>
<p>- "בפתח הדברים אציין כי אני סבור שמוטב היה להימנע מהגשת התביעה דן. לדעתי רצוי לאפשר את השיח הנובע מן המחלוקות הערכיות והפוליטיות הקיצוניות שבין התובעת לבין הנתבעים ללא הגבלות שאינן הכרחיות וכפועל יוצא מכך – רצוי שאותו שיח לא יהיה מלווה בתביעות משפטיות. כדי שהשיח יהיה פורה</p>	<p>תנועת 'אם תרצו' תובעת תנועה אחרת אשר כינתה עצמה בפייסבוק 'אם תרצו- תנועה פשיסטית'.</p>	<p>המחוזי ירושלים</p>	<p>42868-05-10 אם תרצו- ציונות או לחדול נ' ילין</p>

<p>ויאפשר חידוד המחלוקות, ליבונן ואפשרות של השפעה הדדית רצוי שלא תיתבענה סנקציות גם במקרים של אמירות בוטות מסוימות ברוח אלה שעלו במקרה דנן, כדי שהדברים שייאמרו ושייכתבו לא יהיו "צמחוניים", "סטריליים" וחלושי משמעות וכח."</p> <p>בית המשפט העליון עודד את הצדדים למחוק את התביעה ולהסכים כי מדובר בשיח פוליטי שבית המשפט אינו הגורם שמתאים להכריע בו. וכך הם עשו.</p>			<p>הוגש ערעור לבית המשפט העליון ע"א 2266/14 רועי ילין נ. אב תרצו ציונות או לחדול</p>
<p>- "בעניינינו, פרסום הפרסום פורסם בקבוצת הפייסבוק הסגורה "גם אני אמא נתנייתית", שאינה נגישה לכל מאן דבעי, ואף הוגדר ככזה שלא ניתן לשינוף חיצוני על ידי משתמשים אחרים" -"המלומד אורי שנהר מבהיר בספרו דיני לשון הרע ... כי אפילו ייחוס ביצוען עבירות פליליות אינו מוביל למסקנה אוטומטית כי האמירה מהווה לשון הרע כיום ייחוס של ביצוע עבירה לא ייחשב בהכרח כ"לשון הרע", ומי שהעבירה מיוחסת לו צריך יהיה להוכיח כי הפרסום עלול היה לגרום לאחת ההשלכות המפורטות בסעיף 1 לחוק."</p> <p>- ציטוט מ-"הלכת שרון": "השאלה, אם קטעי כתבה שונים מהווים תיאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו גרידא של הכותב, איננה פשוטה, והינה סוגיה עובדתית-משפטית מעורבת"... המבחן העיקרי הוא מבחן "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר" או "האדם הרגיל" ... ככלל, על-מנת לקבוע את משמעותו של פרסום בעיני האדם הסביר יש להביא בחשבון גם את ההקשר הענייני שבו נאמרו, או נכתבו, הדברים מעוררי המחלוקת ... השימוש במבחן זה יאפשר לעתים להבחין ללא קושי בין קביעת עובדה לבין הבעת דעה, אך לעתים ההבחנה עשויה לעורר ספק... במקרים שבהם ההבחנה איננה ברורה מתחדד הצורך במערכת שיקולים נוספת על זו המופעלת במישור העובדתי. זהו המישור המשפטי. בגדרו ניתן להפעיל שיקולי מדיניות שיאפשרו לסווג אמירה, אם קביעת עובדה ואם כסברה, מקום שסיווגה העובדתי-לשוני איננו מוביל למסקנה חד-משמעית."</p> <p>- "הנתבעת עצמה מודה כי הפרסום מתאר את הדברים שהתרחשו. אמנם בפרסום מופיעים משפטים המשמשים להבעת דעה על מה שראתה הנתבעת, כגון "אני מזועזעת" ו"נחרדתי", אולם אלה אינם לב הפרסום ומהותו אלא תיאור נלווה למה שהביאה התובעת כתיאור עובדתי."</p> <p>- דחיית התביעה. התובעת תשלם לנתבעת 8,750 פיצוי + 20,000 הוצאות</p>	<p>הנתבעת פרסמה בקבוצת אימהות בפייסבוק כי צפתה בהתנהלותו של גן ילדים מחלונה (קללות, אלימות, ועוד), ושאלה למי יש לפנות.</p>	<p>השלום נתניה</p>	<p>56562-07-15 עמותת הצלחה, שמחה ואושר חינוכי</p>
<p>- "יוער כי פסק הדין ת"א (שלום י-ם) 1594/06 ברהם נ' בניטה [פורסם בנבו] (23.1108), עליו הנתבע ביקש להסתמך, דווקא מחזק את המסקנה כי יש להבחין לעניין לשון הרע בין אמירות מסוג גידופים וקללות (אשר נקבע לגביהן שלא בכל מקרה יקימו עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע), לבין התבטאות כגון "משוגעת" או "חולת נפש" או "מרוקאי משוגע" שלפי מבחן האדם הסביר, יש בהן כדי לפגוע בשמו הטוב של האדם. הכינוי "גנב", דומה במהותו לכינויים האחרונים, כינויים המשווים לאמירתם תוקף עובדתי, כך שאין מדובר בהבעת דעה. "</p> <p>- בפסיקה נקבע כי המבחן לבחינת הגנת "זוטי דברים" הוא - אם "אדם סביר" היה מביא את העניין לבית המשפט. הקביעה האם מדובר במעשה של מה בכך הינה פרטנית לכל מקרה אולם ברור שמדובר במעשים בעלי פוטנציאל פגיעה "מזערית שבמזערית"...</p>	<p>הנתבע שלח הודעה בפייסבוק לאשה הקשורה לתובע וכינה בה את התובע "גנב לא קטן".</p>	<p>מחוזי (לוד)</p>	<p>42232-06-16 הדס אשכנזי</p>

<p>הגדרתו של אדם כגנב במסגרת התכתבות אישית עם קרובת משפחה בפייסבוק אינה מעשה של מה בכך. הנתבע בעצמו הודה בתצהירו, שניסה להציג את התובע כאדם חסר תום לב שאינו מצוי במתחם טוהר המידות, והוסיף לכך דוגמה המרמזת על כך... הנתבע לא ציין מילים אלה באופן תמים אלא התכוון להכתים את מעשיו של התובע ואף הודה שעשה כך במכוון. לטעמי, הכינוי "גנב" הוא כינוי פוגעני אשר פוגע בשמו הטוב של האדם, ואדם סביר היה מביא עניין מעין זה לבית המשפט" בשלום נפסק פיצוי בגובה 9000 ₪ ועוד 9000 ₪ הוצאות משפט. בערעור למחוזי הופחת הפיצוי ל-5000+5000</p> <p>במחוזי: עניין עוצמת הפגיעה נראה כי בית המשפט קמא לא איזן בין השיקולים הראויים. קביעת הסכום נעשתה מתוך שיקול של מספר פסקי דין מבלי להתייחס לשוני בנסיבות בין פסקי הדין שאוזכרו לעניינו.</p>			
<p>"אולם החשוב לענייננו שגם אם נרשם הפוסט תחת כעס, כאן כבר יכולה היתה הנתבעת לשקול מילותיה ולא לרשום דברים עלי מקלדת מתוך אובדן שליטה ועצבים. כאן כבר קשה למצוא הצדקה לייחוס לבוש לא הולם למוכרת תוך נקיבה בשמה ומקום עבודתה, כאשר הקורא הסביר שלא נכח בזמן אמת בחנות, ולא נוכח בעצמו בהתנהגות הנתבעת בחנות, עשוי בהחלט להתייחס אליהם כפשוטם, כטענה עובדתית המתארת מצב עובדתי ונורמטיבי לא תקין לאשורו"</p> <p>- "אזכיר כי תנאי מצטבר לכל הגנות סעי' 15 לחוס הנו שהנתבע עשה הפרסום בתום לב. סעי' 16 קובע חזקות ניתנות לסתירה: שאם הוכיח הנתבע אחת מחלופות הסעיפים הקטנים בסעי' 15 לחוק, תקום חזקת תום הלב, בתנאי שהפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות. בהמשך הסעי' נקבע מאידך כי חזקה שהפרסום נעשה שלא בתום לב, אם הדבר שפורסם לא היה אמת והנתבע לא האמין באמיתותו (שני התנאים מצטברים לצורך שלילת תום הלב כחזקה, כלומר להבדיל מהגנת סעי' 14, כאן גם אם הדבר לא היה אמיתי די באמונה סובייקטיבית של המפרסם באמיתותו) או אם הפרסום חרג כוונה מן הסביר לצורך הגנת הערכים המוגנים בסעי' 15, או אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא נקט מבעוד מועד באמצעים סבירים לבדוק אמיתותו."</p> <p>- פיצוי 9,000 + הוצאות 2880</p>	<p>הנתבעת פרסמה בפייסבוק בקבוצת אימהות פוסט נזעם על השירות שקיבלה ממוכרת בחנות למוצרי תינוקות. בין היתר פרסמה: "ויקי הנכבדה עדיין צריכה ללמוד שירות מהו, ולבוש נאות למקום עבודה כזה..."</p>	<p>השלום חיפה</p>	<p>50855-12-15 בלו נ' שריון</p>
<p>"- לשון הרע יכולה להיות גם ברמיזה ואינה חייבת להיות מפורשת. כך ביחס לזהות האדם אליו מכוון הפרסום, גם אם שמו לא הוזכר מפורשות, וכך ביחס לדברים המיוחסים לו בפרסום."</p> <p>"- ברע"א 10520/03 בן גביר נ. דנקר... קבע בית המשפט כי לצורך בחינת תום הלב ניתן למנות בין היתר את הכוונה שעמדה מאחורי הפרסום, האם כוונת זדון או שמא כוונה אחרת, את אמונתו הכנה של המפרסם באמיתות נושא הפרסום ומושא, נקיטת אמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הדעה וכן סבירות המסקנה עצמה מתוך התשתית העובדתית עליה היא מסתמכת."</p> <p>"הנתבעים לא נקטו אמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הדעה שהובעה על ידם, כטענתם, בפרסומים... הנתבעים אינם מפרידים בפרסום בין עובדות לדעה, אין מדובר גם בדעה שניתן להסיקה באופן סביר מעובדות האמת עליה היא נסמכת מהטעם כי הדעה המובעת על ידי הנתבעים אינה מסתמכת כלל על תשתית עובדתית... משלא התקיים יסוד "תום הלב" הרי שלא חלה ההגנה הקבועה בסעיף 15."</p>	<p>פורסמו מיילים לתושבי מושבים המזהירים מפני חקלאי מסוים אשר מרסס את שדותיו ובכך פוגע בסביבה.</p>	<p>השלום נתניה</p>	<p>9381-10-16 פסקל קליפר נ'</p>

<p>" לצורך בחינת יסוד הסבירות בחזקת תום הלב יש משקל גם להתנהגות המפרסם טרם הפרסום, בשעת הפרסום ולאחריו. כך גם טיב הפרסום ותוכנו משליכים על סבירות הפרסום (ראה לעניין זה פסק הדין בעניין בן גביר)." -פיצוי 15,000 + הוצאות 7,200</p>			
<p>" בפרסום של הנתבעת אין הפרדה בין העובדות ובין הבעת הדעה. בנוסף וכאמור לעיל, הגעתי למסקנה כי לא הוכחה נכונות הפרסום. לאור האמור, אני קובע כי לא קמה לנתבעת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק." -פיצוי כולל לתובע 7,000</p>	<p>התובע מלין על מכתב שנשלח שמוציא דיבתו, שולחת המכתב מלינה על פרסומים בפייסבוק שפרסם התובע.</p>	<p>השלום צפת</p>	<p>14980-04-17 אזרן נ' ציטרון-מלכה</p>
<p>"סעיף 16(א) לחוק קובע חזקה לקיומו של תום לב, אם הנתבע מוכיח קיומה של אחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות... יחד עם זאת, אם התובע מוכיח קיומה של אחת משלושת החלופות הקבועות בסעיף 16(ב) כי אז מתקיימת חזקת העדר תום לב ואם הנתבע אינו סותר חזקה זו תישלל ממנו הגנת תום הלב" "הגנת סעיף 15(4) לחוק עשויה לעמוד למי שדבריו, כלשונם וכרוחם, נושאים אופי של ביקורת על השקפתו או על התנהגותו של נושא הפרסום. הגנה זו איננה עומדת למפרסם, אם חרג בדבריו מתחום הסביר בנסיבות העניין. מבחנו של פרסום, לעניין תחולת ההגנה האמורה, אינו מותנה בסגנונו בלבד. ביקורת עשויה שלא לחרוג מתחום הסביר ולהיחשב כלגיטימית, גם אם נוסחה בלשון חריפה ומכאיבה. מאידך גיסא, אף פרסום שנוסח בלשון מתונה עלול לחרוג מתחום הסביר, בנסיבות העניין"... עיון בנוסח המכתבים מלמד כי אין תוכנם בגדר הבעת דעה אלא מעין כתב אישום וטפילת מעשים פלילים לתובע, אין מדובר בהתרשמות גרידא של הכותב מתוך מעשים מוכחים של התובע אלא קביעה של ממש באשר לעצם עשייתם של אותם מעשים, קביעה המיוסדת על אדנים רעועים ביותר ודומה שכל תכליתה נסיון לפגוע בתובעים." פיצוי 300,000 + הוצאות 50,000</p>	<p>הנתבעים שלחו מכתבים לתאגידי מים בהם טענו להתנהלות בעייתית של התובע.</p>	<p>המחוזי מרכז</p>	<p>20070-09-15 וינשטיין נ' גירבי</p>
<p>"נקבע, כי בענייננו, הפרסום לא מהווה הבעת דעה בלבד אלא כולל עובדות אשר מוצגות כאילו התרשם מהן עודד באופן אישי, והתברר כי עובדות אילו אינן נכונות. על כן, לא יכולה להתקבל טענת הגנה בנוגע "הבעת דעה"." "כפי שכבר צוין לגבי סעיף 15(6) לחוק בפסק הדין, הרי בענייננו, הפרסום לא כלל רק הבעת דעה אלא גם עובדות שהתבררו כעובדות שאינן נכונות, ועל כן, לא יכולה לחול גם הגנת סעיף 15(4) לחוק."</p>	<p>ערעור על תיק של השלום הרצליה (השופטת ביבי ממן בשלום הרצליה). מארח Couchsurfing אירח תיירת שטענה שניסה לכפות עליה מין, והוא תובע אדם אחר שצייד בגרסתה של אותה תיירת. המארח זכה בתביעה בשלום הרצליה, והנתבע אולץ לשלם לו 30,000. הנתבע מערער למחוזי.</p>	<p>המחוזי ת"א</p>	<p>41311-11-14 ליבהר נ' עוזיאל</p>

<p>"-הנתבעת לא טרחה לפרסם את הקשר הדברים ואת מלוא הפרטים ... הנתבעת לא אפשרה לציבור שקרא את הפוסט לשקול באופן הוגן את עובדות המקרה ולהחליט בעצמו, האם התובעת נהגה כהלכה, אם לאו. הנתבעת, למעשה, חרצה דין, קבעה שהתנהלותה של התובעת אינה תקינה ויתרה מזו, אף המליצה לציבור הקוראים להתרחק מעסקה של התובעת, דהיינו להימנע מרכישת מוצריה ובכך למעשה, לפגוע במשלח ידה, בפרנסתה ובשמה הטוב... כפועל יוצא מכך אין לנתבעת "הגנת תום לב" הקבועה בסעיף 15(1) ו/או 15(4) ו/או 15(6) לחוק"</p> <p>"- על ביהמ"ש לשקול במקום שבו נאמרו הדברים, גם את נימת הדיבור, את הקול, ואת ההקשר שבו נאמרו הדברים. כאשר מתברר כי הדברים נאמרו בכעס, ברוגז או תוך כדי חילופי עלבונות, ייטה ביהמ"ש שלא לראות בהם לשון הרע."</p> <p>-פיצוי 5,000 + הוצאות 500</p>	<p>התלוננה רוכשת בפייסבוק על השירות שקיבלה, ובמסגרת הפרסום כינתה את החברה "מפלצת".</p>	<p>ביהמ"ש לתביעות קטנות פ"ת</p>	<p>5550-11-17 שמיר נ' מאור-פז</p>
<p>"לאחר שעינתי בתצהירים ובמסמכים אשר הוגשו לפני ולאחר ששמעתי את העדויות עליהם הרחבתי לעיל, ובהתחשב בעובדה כי התובע והנתבע לא הכירו אחד את השני לפני מועד האירוע, שוכנעתי כי הפרסומים של הנתבע נעשו בתום לב וכי מטרתם הייתה להעלות לדיון הציבורי בקיבוץ את הסוגיות אשר עלו בעקבות האירוע אשר זכה לשיח רחב"</p> <p>"על מנת לקבוע אם מדובר בהבעת דעה, יש לבחון את הפרסום לעומק, ולבחון את המילים בהן בחר המפרסם להשתמש, סדר הבאת הדברים ואופן הבאתם, מבנה הפרסום, ונוסחו"</p> <p>"הנתבע, בהיותו בעל תפקיד בקיבוץ ואחד הוותיקים בו, ראה לנכון לפעול לפרסום כפי שעשה והעלה את הנושא למודעות הציבורית של חברי הקיבוץ והרחבה ובכך ביקש לוודא כי הערכים לסלחנות ולהוקעת הגזענות יקבלו ביטוי. בהתאם, לגרסתו המדובר בעניין ציבורי לגבי חלות הוראות סעיף 15(4) לחוק."</p> <p>-התביעה נדחתה.</p>	<p>הנתבע כינה את התובע "גזען" בהודעה שפרסם בפורום הקהילתי.</p>	<p>השלום בקריות</p>	<p>16488-11-15 גיל נ' בויםל</p>
<p>"חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל. לעניין זה יפים דבריו של כב' הנשיא בדימוס א. ריבלין...: "עם זאת, ...כאשר ניצב הוא מול סכנת הפגיעה הפיזית אין להשיגו אחור. לעומת זאת, כאשר הגורם הפולש הוא דיבור – עשויים הגבולות להתגמש. עיתים צריכים הם להתגמש. מניף ידו – לא יינקה, אך האומר אשר על ליבו, אפילו ליבו גס – לא במהרה ייענש." כך בענייננו, לא מצאתי בדברי הנתבעת כאמור משום דברים העולים לכדי עלבון משווע או פגיעה ציבורית בתובע, אשר מוכר ומוערך לדבריו מעצם היותו איש חינוך."</p> <p>-התביעה נדחתה.</p>	<p>הנתבעת השמיעה הקלטות משמיעות של דיירים. וואצאפ של דיירים.</p>	<p>ביהמ"ש לתביעות קטנות בקריות</p>	<p>50497-09-17 קשי נ' איזיק</p>
<p>" כפי שצינתי, קמפיין "TOO ME" והעלאת המודעות לתופעת ההטרדות המיניות הנה חשובה וראויה, אך דווקא לאור הקמפיין "רוח התקופה", על עיתונאי ותיק ומקצועי, לבדוק היטב כל ידיעה שמגיעה אליו בנושא זה. סבורתני, שהנתבעת לא פעלה כעיתונאית סבירה ואחראית במקרה נשוא תביעה זו."</p>	<p>נתן זהבי תובע את הדס שטייף בגין כתבות רבות שציירו אותו כעבריין מין סדרתי ואנס.</p>	<p>השלום ת"א</p>	<p>43552-11-17 זהבי נ' שטייף</p>
<p>"-לסוגיית תום הלב יש פן אובייקטיבי וסובייקטיבי. באשר לפן האובייקטיבי, הפרסום צריך שלא לחרוג מתחום הסביר באותן נסיבות. באשר לפן הסובייקטיבי, תום לב לא מתקיים אם כוונת המפרסם הייתה לפגוע במידה החורגת מהערכים המוגנים"</p> <p>"-השימוש במילים הקיצוניות, בתוספת העדר מלוא המידע, מלמדים כי קביעת בית משפט קמא אשר לפיה, נלוותה למפרסם כוונה לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה, להגנת הערכים</p>	<p>הנתבע פרסם בפייסבוק תמונת אדם שצולם מחיך ליד גופה, ללא ציון כי הגופה הינה גופת מחבל, ותוך כינויו "חלאה", "נאצי", ועוד. השלום קבע פיצוי בסך 20,000 והוצאות בסך</p>	<p>המחוזי ירושלים</p>	<p>28952-09-18 סרנה נ' הורוביץ</p>

המוגנים ע"י סעיף 15 , באופן השולל קיום תום לב - היא קביעה מבוססת" -הערעור נדחה.	5,000. הנתבע מערער למחוזי.		
"זאת ועוד ניתן לראות כי הנתבעת לא פרסמה את ההודעה במסגרת פוסט על עמוד הפייסבוק שלו, על הקיר התובע, אלא פנתה בהודעות אישיות לחבריו של התובע ואף התכתבה עם חלק מהם. היינו כי הנתבעת במודע פנתה אישית לחבריו של התובע בפייסבוק מבלי שעשתה הבחנה בין נשים לגברים. התנהגות זו מעידה על כך כי הייתה לה כוונה לפגוע בו ולא כי עשתה כן מתוך חובה מוסרית וחברתית." -פיצוי 100,000	הנתבעת טענה בפני חבריו של התובע כי הוא "אנס".	השלום ת"א	מספר חסוי פלוני נ' פלונית